BIULETYN
Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego

Warszawa, 15 kwietnia 1952 r. Nr 5 (12) Poz. 32 — 42

TREŚĆ:

32.

ZARZĄDZENIE Nr 65
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO
z dnia 31 marca 1952 r.
w sprawie usprawnienia norm pracy dla robót budowlano-montażowych.

Stwierdzone zostało, że przeprowadzone w 1950 roku w podstawowych działach robót skatalogowanie oraz rewizja jednolitych norm pracy w budownictwie, posiada duże znaczenie mobilizujące w walce o wykonanie i przekraczanie planów produkcyjnych.

Dalszy postęp normowania pracy w budownictwie — zwłaszcza w działach robót, w których reforma przeprowadzona w 1950 roku ograniczyła się do skatalogowania istniejących dawniej norm — niezbędny jest dla zapewnienia podwyższenia wydajności pracy oraz dla rozszerzenia stosowania zracjonalizowanych metod i narzędzi pracy.

W związku z powyższym i na podstawie § 4 ust. 2 uchwały Nr 164/52 Prezydium Rządu z dnia 22 marca 1952 roku w sprawie usprawnienia norm pracy dla robót budowlano-montażowych oraz po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce zarządzam co następuje:

§ 1. Z dniem 7 kwietnia 1952 r. wprowadza się nowe katalogi norm pracy w budownictwie, uwzględniające korektę oraz uzupełnienia norm pracy dla następujących działów robót:

1) roboty ziemne zmechanizowane,
2) roboty zduńskie,
3) roboty szklarskie,
4) roboty posadzkarskie i licowania ścian,
5) roboty malarskie,
6) roboty stolarskie na budowie,
7) roboty dekarskie i blacharskie,
8) roboty ślusarskie na budowach,
9) roboty wodociągowo - kanalizacyjne,
10) roboty gazowe,
11) roboty centralnego ogrzewania i wody gorącej,
12) roboty elektrotechniczne.

§ 2. 1. Kierownicy budów przeanalizują i usprawnią dotychczasową organizację budów, w szczególności w zakresie właściwego wykorzystania kadr kwalifikowanych specjalistów przez odciążenie ich od wykonywania robót, nie wymagających tych kwalifikacji oraz prawidłowego przygotowania miejsca roboczego, celem umożliwienia i dopomożenia robotnikom w zwiększeniu ich wydajności pracy, a co za tym idzie i osiągnięciu wyższych zarobków.

2. W związku z tym dyrektorzy centralnych zarządów i zjednoczeń wydadzą szczegółowe polecenia w celu usprawnienia organizacji pracy na poszczególnych budowach oraz zapewnią pomoc podległego sobie aparatu techniczno-administracyjnego w ich realizacji.

§ 3. Dyrektorzy zjednoczeń dopilnują bezzwłocznego dostarczenia katalogów norm pracy do zainteresowanych budów, zakładów i warsztatów oraz zapewnią dostarczenie katalogów radom zakładowym.

§ 4. Z dniem 7 kwietnia 1952 roku tracą moc obowiązującą katalogi norm i cen jednostkowych w budownictwie (wydawnictwo Ministerstwa Budownictwa Nr 38 z 1950 r.). w zakresie — robót ziemnych zmechanizowanych (w części I), — robót wykończeniowych (część III), — robót wodociągowo-kanalizacyjnych, centralnego ogrzewania, wody gorącej i gazowych (część IV), — robót elektrotechnicznych (część V), — robót kowalsko-ślusarskich (część VII), z wyjątkiem robót podanych w zarządzeniu Ministra Budownictwa z dnia 30 grudnia 1950 roku. L. dz. VI/3/6620/50 w sprawie skatalogowania norm pracy w zakładach i warsztatach remontowo-montażowych i produkcyjnych, podległych Ministerstwu Budownictwa, wykonujących roboty pokrewne z przemysłem metalowym.

§ 5. Zlecenia robocze wystawione dla robót wymienionych w § 1 należy w dniu 6 kwietnia br. zamknąć, a od dnia 7 kwietnia br. na te same roboty wystawiać zlecenia robocze na podstawie nowych katalogów norm i cen jednostkowych.

§ 6. Centralne zarządy i zjednoczenia w ciągu kwietnia i maja br. przeprowadzą specjalną obserwację zarówno wykonywania nowych norm jak i kształtowania się zarobków pracowników w oparciu o nowe normy.

MINISTER **Dr Cz. Bąbiński**

33.

ZARZĄDZENIE Nr 69

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 31 marca 1952 r.

w sprawie inspekcji sprzętowo-warsztatowej.

W związku z zarządzeniem Nr 102 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 14 lipca 1951 r. w sprawie podziału czynności między departamenty, wydziały i samodzielne referaty w Ministerstwie Budownictwa Przemysłowego, zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Zadaniem inspektorów sprzętowo-remontowych w Departamencie Głównego Mechanika jest przeprowadzenie kontroli pracy sprzętu i urządzeń zaplecza technicznego, użytkowanych na placach budów (zwłaszcza kluczowych) i warsztatach.

2. W szczególności do zadań inspektorów należy kontrola:

1) kwalifikacji maszynistów sprzętu budowlanego stosownie do postanowień instrukcji w sprawie klasyfikacji maszynistów, stanowiącej załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 43 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 lutego 1952 r.;
2) przestrzegania przepisów o konserwacji i obsłudze sprzętu stosownie do postanowień instrukcji remontu maszyn budowlanych stanowiącej załącznik do pisma okólnego Nr 44 Departamentu Głównego Mechanika z dnia 26 października 1951 r.;
3) należytego użycia sprzętu pod względem jego ekonomicznego wykorzystania na właściwym profilu robót;
4) jakości paliwa i smarów;
5) raportów z pracy sprzętu co do ich zgodności z rzeczywistym stanem wykonania robót;
6) należytej konserwacji i wykorzystania urządzeń warsztatowych stosownie do postanowień zarządzenia Nr 182 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 21 grudnia 1951 r. w sprawie właściwego wykorzystania obrabiarek w warsztatach remontowych i produkcyjnych (Biuletyn Min. Bud. Przem. Nr 7, poz. 62).

§ 2. Przeprowadzanie kontroli przez inspektorów sprzętowo-warsztatowych w myśl § 1 w niczym nie narusza obowiązku przeprowadzania inspekcji pracy sprzętu i urządzeń warsztatowych przez pracowników Działu Głównego Mechanika właściwego centralnego zarządu.

§ 3. Inspektorzy sprzętowo-warsztatowi obowiązani są składać pisemne sprawozdania z przeprowadzanych inspekcji wraz z ewentualnymi wnioskami zmierzającymi do usunięcia stwierdzonych niewłaściwości i braków.

§ 4. 1. Inspektorzy sprzętowo-warsztatowi uprawnieni są do:

1) wydawania dyrektorom zjednoczeń (przedsiębiorstw) poleceń względnie stawiania wniosków co do ewentualnego:
   a) obniżenia klasy maszynisty — w przypadku stwierdzenia poważnego uszkodzenia, awarii lub długotrwałego przestoju sprzętu z winy maszynisty lub jeśli maszynista przejawiał niedbalstwo przy obsłudze sprzętu;
   b) zawieszenia winnych w czynnościach, z równoczesnym skierowaniem spraw do dochodzeń — w przypadku stwierdzenia poważnych uchybień, wynikających z winy personelu;
   c) wstrzymania pracy sprzętu i skierowania go do remontu — w przypadku stwierdzenia nadmiernego zużycia sprzętu;
   d) wstrzymania pracy sprzętu i skierowania go do robót o odpowiednim profilu — w przypadku stwierdzenia niewłaściwego użycia sprzętu.
2) stawiania wniosków o obniżenie premii pracownikom kierownictwa budów — w przypadku stwierdzenia braku należytej opieki nad sprzętem i urządzeniami oraz braku troski o należyte ich wykorzystanie.

2. Polecenia, o których mowa w ust. 1, inspektorzy sprzętowo-warsztatowi wydają na piśmie i umieszczają wzmiankę o ich wydaniu w sprawozdaniu z odbytej inspekcji.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

M I N I S T E R

Dr Cz. Bąbiński

34.

ZARZĄDZENIE Nr 72

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 7 kwietnia 1952 roku

w sprawie stosowania zachęty akordowej przy ustalaniu cen jednostkowych zakładowych norm pracy.

W celu właściwego ustalania cen jednostkowych odpowiadających zakładowym normom czasu opracowanym w sposób analityczny oparty na pomiarach czasu — po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce zarządzam, co następuje:

§ 1. Zezwala się na stosowanie zachęty akordowej w wysokości do 15% — przy ustalaniu cen jednostkowych.

§ 2. Zachęta akordowa może być stosowana wyłącznie przy ustalaniu cen jednostkowych w oparciu o normy czasu mobilizujące, które gwarantują podniesienie wydajności pracy, z zastrzeżeniem, że zastosowanie zachęty akordowej nie spowoduje przekroczenia planowanych funduszów płac.

§ 3. Stosowanie zachęty akordowej do norm czasu opracowanych w sposób szacunkowy lub statystyczny jest niedozwolone.

§ 4. Zachętę akordową można stosować do ustalenia cen jednostkowych w oparciu o normy, które będą wprowadzone po wejściu w życie niniejszego zarządzenia.

§ 5. Decyzję o zastosowanie zachęty akordowej do opracowanej normy czasu może podjąć wyłącznie Dyrektor Centralnego Zarządu po stwierdzeniu, że normy zakładowe odpowiadają warunkom określonym w §§ 2, 3 i 4.

§ 6. Ustalenie cen jednostkowych odpowiadających normom czasu przeprowadza się w sposób przytoczony w poniższym przykładzie:

Przykład: Norma czasu na wykonanie jednostki produkcji wynosi 1,10 godziny pracy zespołu złożonego z jednego robotnika VII kategorii i jednego robotnika III kategorii, zaś zachętę akordową przyjęto w wysokości 12%.

Cenę jednostkową oblicza się dla II strefy w sposób następujący:

dla robotnika VII kat. —

$1,10 \times 2,71 \times 1,12 = 3,34$ złotych

dla robotnika III kat. —

$1,10 \times 1,69 \times 1,12 = 2,08$ złotych

razem: 5,42 złotych

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

M I N I S T E R

Dr Cz. Bąbiński

35.

ZARZĄDZENIE Nr 73 MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 5 kwietnia 1952 r.

w sprawie zatrudniania studentów szkół wyższych w resorcie budownictwa przemysłowego.

Na podstawie § 12 Uchwały Nr 109 Prezydium Rządu z dnia 1 marca 1952 r. w sprawie ograniczenia pracy zarobkowej studentów szkół wyższych, zarządzam, co następuje:

§ 1. Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego i jednostki podległe zaprzestaną z dniem 15 marca 1952 r. przyjmowania do pracy studentów szkół wyższych, nie posiadających zezwolenia właściwego dziekana szkoły na wykonywanie pracy zarobkowej.

§ 2. Zatrudnieni w resorcie budownictwa przemysłowego studenci szkół wyższych, jeżeli zamierzają nadal pracować, powinni przedłożyć w terminie do dnia 30 czerwca 1952 r. zezwolenia na wykonywanie pracy zarobkowej wydane przez właściwego dziekana szkoły lub ministra, któremu podlega szkoła wyższa.

§ 3. Jeżeli zatrudnienie studenta szkoły wyższej w resorcie budownictwa przemysłowego podyktowane jest ważnymi względami natury gospodarczej, społecznej lub dobrem nauki, jednostki budownictwa przemysłowego zatrudniające lub mające w przyszłości zatrudnić studenta wystąpią drogą służbową przez Departament Kadr Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego ze szczegółowo umotywowanym wnioskiem do Ministra, celem uzyskania zezwolenia.

§ 4. Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego i jednostki podległe zwolnią w terminie nie późniejszym niż dnia 1 października 1952 r. zatrudnionych już studentów szkół wyższych, którzy nie uzyskają do dnia 30 czerwca 1952 roku zezwoleń na wykonywanie pracy, przewidzianych w §§ 2 i 3.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

M I N I S T E R

Dr Cz. Bąbiński

36.

ZARZĄDZENIE Nr 75 MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 8 kwietnia 1952 r.

w sprawie pracowniczych ogrodów działkowych.

W wykonaniu postanowień Uchwały Nr 828 Prezydium Rządu z dnia 1 grudnia 1951 r. w sprawie zagospodarowania użytków rolnych w obrębie miast i terenów bezpośrednio przyległych (Monitor Polski Nr A-102, poz. 1483) oraz w związku z wynikiem ankiet otrzymanych z 28 lutego 1952 r., zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Dyrektorzy zjednoczeń oraz kierownicy zarządów budowlano-montażowych i zakładów produkcji pomocniczej obowiązani są do bezzwłocznego zagospodarowania terenów będących w ich zarządzie, a dotychczas niewykorzystanych zgodnie z ich przeznaczeniem (place budowlane, parcele, działki itp.), o ile realizacja wykorzystania terenu w myśl jego przeznaczenia nie następuje w bieżącym roku, przez:

a) zakładanie pracowniczych ogrodów działkowych czasowych;

b) względnie przeznaczenie terenów pod uprawy rolne, zorganizowane przez zespoły złożone z członków załogi.

2. W wypadku niemożności zagospodarowania powyższych terenów we własnym zakresie — należy, o ile na to pozwalają warunki lokalne i jeżeli teren położony jest poza obiektem przedsiębiorstwa, udostępnić użytkowanie tych terenów reflektującym innym zespołom, a nawet w uzasadnionych przypadkach osobom prywatnym. Oddanie terenów przedsiębiorstwa innym zespołom czy też osobom prywatnym powinno w zasadzie być uzgodnione z Ministerstwem Budownictwa Przemysłowego, a przynajmniej podane do wiadomości Ministerstwa z naświetleniem stanu faktycznego.

§ 2. 1. Zobowiązuje się wszystkie zakłady pracy, zatrudniające ponad 200 pracowników, zgodnie z art. 5 pkt. 2 ustawy z dnia 9 marca 1949 r. o pracowniczych ogrodach działkowych (Dz. U.R.P. Nr 18, poz. 117) do założenia i należytego wykorzystania stałych przyzakładowych pracowniczych ogrodów działkowych w tych przypadkach, gdy istnieją plany zagospodarowania przestrzennego miasta lub też ogrodów czasowych w przypadkach, gdy wykorzystanie terenów nie może być w chwili obecnej ściśle ustalone.

2. Przydział terenów na powyższe cele należy uzyskać niezwłocznie od prezydium właściwej rady narodowej — wydział gospodarki komunalnej i mieszkaniowej.

3. Pracownicze ogrody działkowe stałe powinny być położone stosownie do art. 9 powołanej wyżej ustawy nie dalej jak 1,5 do 2 km od siedzib pracowników, dla których są tworzone.

4. W przypadku niemożności zorganizowania stałych przyzakładowych pracowniczych ogrodów działkowych, należy dążyć do utworzenia pracowniczych ogrodów czasowych, względnie ułatwić członkom załogi otrzymanie działek rolnych z terenów będących w dyspozycji prezydium właściwej rady narodowej.

5. Jako zakłady pracy należy rozumieć wszystkie zjednoczenia, zarządy budowlano-montażowe i zakłady produkcji pomocniczej.

§ 3. Akcja organizowania, urządzenia i użytkowania ogrodów działkowych oraz wykorzystania terenów pod uprawy rolne powinna być prowadzona w ścisłym porozumieniu i przy współudziale właściwych komórek związku zawodowego w w oparciu o postanowienia powołanej wyżej ustawy z dnia 9 marca 1949 r. i Uchwały Prezydium Rządu z dnia 1 grudnia 1951 r.

§ 4. 1. Sprawy finansowe, związane z urządzeniem przyzakładowych pracowniczych ogrodów działkowych stałych w 1952 r. zostaną uregulowane osobnym zarządzeniem po otrzymaniu szczegółowych materiałów, dotyczących organizacji i utworzenia ogrodów w poszczególnych zakładach pracy.

2. Materiały zawierające:

1) adres terenu,

2) obszar,

3) ilość proponowanych działek,

4) koszt urządzenia najkonieczniejszych punktów wodnych,

5) koszt najtańszego i najłatwiejszego w wykonaniu w miejscowych warunkach ogrodzenia,

powinny być nadesłane przez zjednoczenia (przedsiębiorstwa) w terminie do dnia 25 kwietnia 1952 r. do Departamentu Zatrudnienia i Płac za pośrednictwem właściwych centralnych zarządów.

§ 5. Do obowiązków dyrektorów zjednoczeń (przedsiębiorstw), kierowników zarządów budowlano-montażowych i zakładów produkcji pomocniczej, należy roztoczenie opieki i nadzoru nad akcją tworzenia pracowniczych ogrodów działkowych, współdziałanie z właściwymi organami związku zawodowego, nadzór nad odpowiednim wykorzystaniem terenów użytkowania rolnego oraz tworzenie zespołów pracowniczych. Organem dyrektora w tym zakresie jest referat socjalny, do którego należy inicjatywa i czuwanie nad całością rozwoju omawianej akcji.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

w/z MINISTRA

Inż. St. Pietrusiewicz
Podsekretarz Stanu

37.

ZARZĄDZENIE Nr 78 MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 5 kwietnia 1952 r.

w sprawie zadań oszczędnościowych w jednostkach organizacyjnych budownictwa przemysłowego w 1952 roku.

Na podstawie § 4 i 11 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów Nr 37 z dnia 8 lutego 1952 roku w sprawie realizacji w roku 1952 uchwały Nr 109 Prezydium Rządu z dnia 21 lutego 1951 r. o oszczędności w budownictwie (Monitor Polski Nr A-16, poz. 190) zarządzam, co następuje:

§ 1. W celu dostosowania zarządzeń Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 41 z dnia 10 kwietnia 1951 r. w sprawie obniżenia cen kosztorysowych oraz Nr 96 z dnia 30 czerwca 1951 r. w sprawie uzupełnienia zarządzenia Nr 41 do postanowień powołanego na wstępie zarządzenia — należy stosować wytyczne ustalone w instrukcji, stanowiącej załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. 1. Rozliczenia za roboty wykonane od dnia 1 stycznia 1952 roku dokonane bez uwzględnienia wytycznych ustalonych w instrukcji, o której mowa w § 1 — winny być odpowiednio skorygowane w fakturze przejściowej wystawionej na dzień 30 kwietnia 1952 roku.

2. W przypadku wystawienia w międzyczasie faktur końcowych bez uwzględnienia zadań oszczędnościowych należy po skorygowaniu wystawić faktury zamienne uwzględniające te zadania.

§ 3. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 stycznia 1952 roku.

MINISTER

Dr Cz. Bąbiński

Załącznik do zarządzenia Nr 78 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 kwietnia 1952 r.

INSTRUKCJA

w sprawie realizacji zadań oszczędnościowych w 1952 roku.

§ 1. Przy wykonywaniu inwestycji należy wygospodarować w 1952 roku:

a) oszczędność w etapie projektowania,

b) oszczędność w etapie wykonawstwa.

I. Zadania oszczędnościowe w etapie projektowania.

§ 2. 1. Oszczędność w etapie projektowania powinna być wygospodarowana w 1952 roku przez inwestora, który obowiązany jest uwzględnić ją w projektach technicznych, stanowiących podstawę do wykonywania robót budowlano-montażowych, jak również w kosztorysach urządzeń i wyposażeń inwestycyjnych oraz w rysunkach roboczych.

2. Oszczędność, o której mowa w pkt. 1, winna być wygospodarowana przez dokonanie takich zmian lub ograniczeń w projekcie, aby wartość kosztorysowa robót wykonywanych w 1952 roku została obniżona co najmniej o następujące wysokości:

a) w zakresie budownictwa mieszkaniowego — 3%

b) w zakresie budownictwa przemysłowego i innego niemieszkaniowego — 5%

§ 3. 1. Projekty oraz kosztorysy opracowane uprzednio bez zastosowania wytycznych oszczędnościowych, o których mowa w § 2, winny być przez inwestorów zrewidowane przed dostarczeniem ich do realizacji przedsiębiorstwom wykonawczym.

2. Przy rewizji projektów i kosztorysów, określonych w pkt. 1, należy odpowiednio stosować postanowienia zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 336 z dnia 14 grudnia 1950 roku w sprawie obniżenia kosztów obiektów projektowanych (Biuletyn PKPG Nr 26, poz. 302).

3. Rewizja, o której mowa w pkt. 1 i 2, nie może opóźnić terminowego dostarczenia dokumentacji technicznej przedsiębiorstwu wykonawczemu.

§ 4. 1. W przypadku niemożności ścisłego określenia w chwili zawierania umowy wysokości zadań oszczędnościowych w etapie projektowania poszczególnych obiektów wchodzących w skład tytułu inwestycyjnego — inwestor obowiązany jest przy zawieraniu umowy z przedsiębiorstwami wykonawczymi zawrzeć dodatkowe porozumienie, stanowiące część składową umowy i ustalające, że ostateczne określenie wysokości zadań oszczędnościowych, jakie mają być osiągnięte na poszczególnych obiektach, zostanie dokonane po sporządzeniu projektów technicznych wszystkich obiektów.

2. Do czasu ostatecznego określenia dla poszczególnych obiektów wysokości zadań oszczędnościowych, o których mowa w pkt. 1, należy w umowie podać dla tych obiektów kwoty równomiernie obniżone o oszczędność w wysokości ustalonej w § 2.

§ 5. 1. Oszczędność w etapie projektowania stosownie do postanowień § 2 powinna być wygospodarowana również w odniesieniu do tych inwestycji, które na podstawie uchwały Nr 477 Prezydium Rządu z dnia 18 lipca 1951 r. w sprawie dokumentacji technicznej, jako warunku obowiązującego

przy włączeniu inwestycji do planu inwestycyjnego (Biuletyn PKPG Nr 22, poz. 219) zostały włączone do planu inwestycyjnego na rok 1952 bez zatwierdzonego projektu wstępnego.

2. Przepisy niniejszej instrukcji mają pełne zastosowanie do inwestycji, o których mowa w pkt. 1.

§ 6. Przy zawieraniu umów z przedsiębiorstwami wykonawczymi inwestor powinien wskazać, jakie zmiany spowodowane wygospodarowaniem oszczędności w etapie projektowania — zostały wprowadzone do projektu technicznego oraz które pozycje kosztorysu uległy obniżeniu względnie skreśleniu.

§ 7. Biura projektowe podległe Ministrowi Budownictwa Przemysłowego obowiązane są na zlecenie inwestora umieścić na projektach i kosztorysach klauzulę stwierdzającą dokonanie przy rewizji lub opracowaniu danego projektu względnie kosztorysu zmian, o których mowa w § 6.

§ 8. 1. Przepisy określone w §§ 2 — 6 niniejszej instrukcji, dotyczą jednostek organizacyjnych budownictwa przemysłowego w przypadkach, gdy występują one w charakterze inwestorów.

2. Komisje Oceny Projektów Inwestycyjnych budownictwa przemysłowego winny sprawdzić przy zatwierdzaniu projektów, czy zostały wygospodarowane oszczędności w etapie projektowania.

W przypadku nieuwzględnienia oszczędności, projekt powinien być zwrócony do biura projektów w celu uzupełnienia.

II. Zadania oszczędnościowe w etapie wykonawstwa inwestycyjnego.

§ 9. 1. Jednostki budowlano-montażowe, rozliczające się na podstawie kosztorysów, obowiązane są obniżyć ceny robót wykonywanych w roku 1952 o 7,1% w stosunku do cen z 1951 roku.

2. W przypadkach, gdy rozliczenie kosztów robót budowlano-montażowych, wykonywanych systemem gospodarczym, następuje na podstawie kosztów własnych — należy wygospodarować co najmniej 5,5 proc. oszczędności w stosunku do kwot zaplanowanych na roboty budowlano-montażowe w odnośnych tytułach inwestycyjnych.

§ 10. 1. Kwotę obniżki wartości robót wykonanych w 1952 roku w wysokości określonej w § 9 pkt. 1 należy obliczać od wartości kosztorysowej tych robót, doprowadzonej do poziomu cen z 1951 roku według wytycznych, ustalonych w zarządzeniach Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 41 z dnia 10 kwietnia 1951 r. w sprawie obniżenia cen kosztorysowych oraz Nr 96 z dnia 30 czerwca 1951 r. w sprawie uzupełnienia zarządzenia Nr 41.

2. Przez wartość kosztorysową robót należy rozumieć wartość wykazaną w kosztorysach, dostarczonych jednostkom budowlano-montażowym przez inwestorów po uwzględnieniu oszczędności, w etapie projektowania w myśl postanowień zawartych w rozdziale I niniejszej instrukcji.

3. Przy zawieraniu umów o wykonanie robót budowlano-montażowych należy żądać od inwestorów umieszczenia n kosztorysach następujących klauzul:

a) wskazującej zmiany, powstałe wskutek uwzględnienia oszczędności w etapie projektowania (§ 6 niniejszej instrukcji);

b) wskazującej wysokość współczynnika poziomu cen „K“ — w przypadku, gdy kosztorys opracowany został według cen sprzed 1951 r. lub stwierdzającej, że dany kosztorys został obliczony na poziomie cen z 1951 r.

§ 11. 1. Jeżeli w kosztorysie wyceniono materiały po cenach obowiązujących po dniu 31 grudnia 1950 roku, należy przy doprowadzeniu wartości kosztorysowej do poziomu cen z 1951 r. stosować stawki procentowe ustalone dla poszczególnych wartości współczynnika „K“ w tabeli, stanowiącej załącznik Nr 5 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 96 z dnia 30 czerwca 1951 roku.

2. Jeżeli w kosztorysie wyceniono materiały po cenach sprzed dnia 1 stycznia 1951 r., wówczas przy doprowadzaniu wartości kosztorysowej do poziomu cen z 1951 roku, należy stawkę procentową ustaloną dla poszczególnych wartości współczynnika „K“ w tabeli wymienionej w pkt. 1 — zwiększyć o procent oszczędności dodatkowej.

3. Wysokość stawki procentowej oszczędności dodatkowej wymienionej w pkt. 2 należy ustalić na podstawie „Zawiadomienia Nr 2 o ustaleniu wysokości potrąceń oszczędności dodatkowej“, którego wzór stanowi załącznik Nr 3 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 96 z dnia 30 czerwca 1951 r.

4. W wyjątkowych przypadkach, gdy ustalenie stawki procentowej oszczędności dodatkowej, o której mowa w pkt. 2 byłoby rzeczywiście utrudnione, wówczas w braku sprzeciwu ze strony inwestora i za zgodą władzy zwierzchniej wykonawcy, można stosować obniżkę z tytułu oszczędności dodatkowej w wysokości 2% od wartości kosztorysowej.

§ 12. Jeżeli rozliczenie za roboty wykonane w 1952 roku następuje na podstawie kosztorysów, sporządzonych na poziomie cen sprzed 1951 roku — należy, przy obliczaniu oszczędności w etapie wykonawstwa, posługiwać się wzorami, umożliwiającymi obliczenie obniżki w jednej kwocie, obejmującej zarówno poprawkę wynikającą z doprowadzenia wartości kosztorysowej do poziomu cen z 1951 roku, jak i oszczędność obowiązującą w 1952 roku, a mianowicie:

1. W przypadku określonym w § 11 pkt. 1, gdy materiały zostały wycenione po cenach obowiązujących po dniu 31 grudnia 1950 roku, należy wyliczyć łączną stopę procentową obniżki według następującego wzoru:

$$X = S + \frac{(100 - S) \cdot 7{,}1}{100}$$

przy czym:

X — oznacza poszukiwaną łączną stopę procentową obniżki wartości kosztorysowej;

S — oznacza stopę procentową ustaloną dla poszczególnych współczynników „K“ w tabeli stanowiącej załącznik Nr 5 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 96 z dnia 30 czerwca 1951 r.

2. W przypadku określonym w § 11 pkt. 2, gdy materiały zostały wycenione po cenach sprzed 1 stycznia 1951 r. — należy łączną stopę procentową obniżki wyliczyć według następującego wzoru:

$$X = Sd + \frac{(100 - Sd) \cdot 7{,}1}{100}$$

przy czym:

X — oznacza poszukiwaną łączną stopę procentową obniżki wartości kosztorysowej;

Sd — oznacza łączną stopę procentową oszczędności zasadniczej ustaloną dla poszczególnych współczynników „K" w tabeli, stanowiącej załącznik Nr 5 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 96 z dnia 30 czerwca 1951 r. oraz oszczędności dodatkowej, o której mowa w § 11, pkt. 3, względnie pkt. 4 niniejszej instrukcji.

3. W celu ułatwienia dokonywania obliczeń kwot obniżki z tytułu oszczędności w etapie wykonawstwa w przypadku określonym w pkt. 1 — podaje się wyliczone stawki procentowe dla poszczególnych wartości współczynnika „K" w tabeli stanowiącej załącznik Nr 1 do niniejszej instrukcji.

Załącznik do instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Nr 78 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 5 kwietnia 1952 r.

TABELA POTRĄCEŃ

łącznej obniżki wartości kosztorysowych dostosowana do przypadków określonych w pkt. 3 § 12 instrukcji.

Lp.	Współczynnik „K" ustalony wg zarz. M. B. Przem. Nr 41 z dn. 10.IV. i Nr 96 z dn. 30. VI. 1951 r.	% potrącenia z tyt. oszczędności zasadniczej wg załącz. Nr 5 do zarz. M. B. Przem. Nr 96 z dn. 30. VI. 1951 r.	7,1% obniżki wartości kosztorys. po przeliczeniu na stopę procentową dostosowaną do sumy brutto faktury (poz. 3)	Łączny % obniżki wartości kosztorysowej doprowadzający wartość do poziomu w cenach netto 1952 r.
1	2	3	4	5
1	1,000 i wyżej	9,1	$\frac{90,9 \times 7,1}{100} = 6,5\%$	15,6
2	0,990	8,2	$\frac{91,8 \times 7,1}{100} = 6,5\%$	14,7
3	0,980	7,3	$\frac{92,7 \times 7,1}{100} = 6,6\%$	13,9
4	0,970	6,3	$\frac{93,7 \times 7,1}{100} = 6,7\%$	13,0
5	0,960	5,3	$\frac{94,7 \times 7,1}{100} = 6,7\%$	12,0
6	0,950	4,3	$\frac{95,7 \times 7,1}{100} = 6,8\%$	11,1
7	0,940	3,3	$\frac{96,7 \times 7,1}{100} = 6,9\%$	10,2
8	0,930	2,3	$\frac{97,7 \times 7,1}{100} = 6,9\%$	9,2
9	0,920	1,2	$\frac{98,8 \times 7,1}{100} = 7,0\%$	8,2
10	0,910	0,1	$\frac{99,9 \times 7,1}{100} = 7,1\%$	7,2
11	0,909 i powyżej	0,0	$\frac{100,0 \times 7,1}{100} = 7,1\%$	7,1

4. Tabela, o której mowa w pkt 3 nie może mieć zastosowania w przypadku określonym w pkt 2 z uwagi na różne stawki oszczędności dodatkowej.

§ 13. 1. Rozliczenia bieżące między generalnym wykonawcą i inwestorem oraz między podwykonawcą i generalnym wykonawcą za wykonane roboty powinny być dokonane w cenach netto 1952 roku.

2. Jeżeli rozliczeniu podlega budowa zakończona w 1952 r. lecz rozpoczęta i wykonywana również w poprzednich latach, należy rozliczać poszczególne etapy robót według cen netto, jakie obowiązywały w tych latach, w których były wykonane.

§ 14. W celu obliczenia robót wykonanych po dniu 1 stycznia 1952 roku w cenach, o których mowa w § 13 pkt 1, należy faktury, według wzoru stanowiącego załącznik Nr 4 do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 96 z dnia 30 czerwca 1951 roku sporządzać w sposób następujący:

1. W pozycji 1-szej faktury należy wstawić wartość kosztorysową robót wykonanych od początku budowy.
2. W pozycji 2-giej — wpisać wartość kosztorysową robót wykonanych od początku budowy do dnia 31 grudnia 1951 r.
3. Po odjęciu kwoty poz. 2 od kwoty poz. 1 pozostanie w poz. 3-ciej wartość kosztorysowa robót wykonanych od dnia 1 stycznia 1952 r. do dnia sporządzenia faktury.
4. W treści poz. 4-tej należy wpisać stopę procentową obniżki z tytułu oszczędności w etapie wykonawstwa wyliczoną według wzorów podanych w § 12 niniejszej instrukcji.
5. Kwotę poz. 3-ciej należy przemnożyć przez procent obniżki, o której mowa w pkt 4 — a wynik wpisać do poz. 4-tej.
6. Różnica wynikająca z odjęcia kwoty poz. 4-tej od kwoty poz. 3-ciej stanowić będzie wartość robót wykonanych w 1952 r. obliczoną w cenach 1952 r. stosownie do postanowienia § 13 pkt 1 niniejszej instrukcji.
7. W pozycjach 5 i 6 należy zmienić rok 1951 na 1952.

§ 15. W przypadku, gdy za wykonane roboty budowlano-montażowe rozliczenie następuje na podstawie kalkulacji wynikowej wskutek braku norm kosztorysowych, podległe jednostki obowiązane są fakturować wyłącznie w wysokości efektywnie poniesionych kosztów bezpośredniej robocizny i materiałów, doliczając koszty ogólne w granicach określonych w uchwale K.E.R.M. z dnia 30 marca 1950 r. pomniejszone o 8,2% (współczynnik 0,918).

DYREKTOR DEPARTAMENTU

M. Marlewicz

38.

ZARZĄDZENIE Nr 79
MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 9 kwietnia 1952 r.

w sprawie okresowej kontroli wybudowanych i będących w budowie obiektów przemysłowych o specjalnie odpowiedzialnych konstrukcjach.

W celu zabezpieczenia bezpieczeństwa pracy konstrukcji i przeprowadzenia praktycznej obserwacji realizowanych, lub będących w stadium realizacji obiektów o specjalnie odpowiedzialnych konstrukcjach, a w szczególności o konstrukcjach żelbetowych, prefabrykowanych i kombajnowych zarządzam, co następuje:

§ 1. Wprowadzam obowiązek przeprowadzania okresowych kontroli wybudowanych, lub będących w budowie obiektów przemysłowych:

1. o konstrukcjach prefabrykowanych i kombajnowych,
2. na których zastosowano po raz pierwszy nowy system konstrukcji, lub nową technologię wykonawstwa.

§ 2. Kontrola, o której mowa w § 1 winna być dokonywana w okresach półrocznych.

§ 3. Bezpośrednią organizację kontroli zlecam Departamentowi Techniki, do którego obowiązków należeć będzie w szczególności:

1. powoływanie dwa razy do roku komisji kontroli obiektów przemysłowych w następującym składzie:
   a) jeden przedstawiciel I.T.B.
   b) jeden przedstawiciel wykonawstwa
   c) jeden przedstawiciel Biura Studiów i Projektów Typowych Budownictwa Przemysłowego.

Skład osobowy tej komisji w zasadzie nie powinien ulegać zmianom. W wypadku koniecznych zmian w składzie osobowym powinien pozostać co najmniej jeden z przedstawicieli, który poprzednio brał udział w pracy komisji.

2. Sporządzanie listy obiektów, w których ma być przeprowadzona kontrola oraz terminarz prac komisji.

3. Przeprowadzenie analizy działalności komisji oraz koniecznych interwencji w wypadkach stwierdzenia jakichkolwiek braków lub niedociągnięć.

4. Załatwianie wszelkich spraw organizacyjnych związanych z pracą komisji.

5. Założenie i bieżące prowadzenie kartoteki analizowanych obiektów.

§ 4. Zadaniem komisji jest zbadanie istniejących i będących w budowie konstrukcji pod względem:
1. stateczności układu
2. szczegółów konstrukcyjnych
3. metod wykonawstwa.

§ 5. W przypadku stwierdzenia wadliwego wykonawstwa wynikającego bądź z winy projektanta bądź z winy wykonawcy komisja ma prawo wydać na miejscu niezbędne doraźne polecenia zabezpieczające jakość i bezpieczeństwo budowli.

§ 6. Komisja składa sprawozdania z przeprowadzonej kontroli na formularzu stanowiącym załącznik do zarządzenia.

§ 7. Zobowiązuje wszystkie centralne zarządy do udzielenia wszelkiej potrzebnej pomocy dla prac komisji.

§ 8. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem podpisania.

MINISTER

Dr. Cz. Bąbiński

Załącznik do zarządzenia Nr 79 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 9 kwietnia 1952 r.

SPRAWOZDANIE

komisji kontroli konstrukcji żelbetowych, prefabrykowanych i kombajnowych.

I. Dane ogólne:

1) Nazwa obiektu przeznaczenie i kubatura*).
2) Adres*).
3) Inwestor bezpośredni i centralny*).
4) Projektant*).
5) Wykonawca*).
6) Czas wykonania obiektu*).

II. Ceny konstrukcyjne:

1) Rodzaj konstrukcji i jej schemat*).
2) Badane szczegóły konstrukcyjne.

III. Wyniki badań:

1) Ocena stanu całości konstrukcji
2) Ocena pracy poszczególnych badanych elementów konstrukcji.
3) Ocena projektu.
4) Ocena jakości wykonawstwa.
5) Zlecenia wydane przez komisję na miejscu w przypadkach zagrażających bezpieczeństwu.

IV. Wnioski komisji:

V. Ocena przebiegu wykonawstwa):**

1) Stan zaawansowania robót.
2) Ocena montażu konstrukcji:
   a) czy był plan montażu,
   b) metoda montażu.
3) Czy był nadzór autorski.
4) Kwalifikacje techniczne wykonawców (kadry).
5) Technologia betonu:
   1. czy jest laboratorium na budowie i jak wyposażone,
   2. czy badania wstępne betonu były wykonywane przez laboratorium własne czy obce (jakie),
   3. czy skład mieszanki betonowej był ustalony w oparciu o posiadane materiały (kruszywo, cement, woda),
   4. charakterystyka przeprowadzonych badań jakości betonu i jego poszczególnych składników.

---

*) Wypełnia się dla obiektów badanych po raz pierwszy i nie zarejestrowanych. Dla zarejestrowanych podaje się tylko numer kartoteki.

**) Cały dział V wypełnia się dla obiektów badanych w trakcie realizacji.

39.

ZARZĄDZENIE Nr 90

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 31 marca 1952 r.

w sprawie ustalenia wysokości rezerwy awaryjnej na finansowanie kapitalnych remontów awaryjnych na 1952 r.

Na podstawie pkt. 5 ust. 2 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zasad finansowania kapitalnych remontów przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 129) w uzupełnieniu przepisów § 5 pkt. 3 instrukcji w sprawie finansowania i trybu rozliczania nakładów na kapitalne remonty, stanowiącej załącznik do zarządzenia Nr 149 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 19 października 1951 r. (Biuletyn Min. Bud. Przemysłowego Nr 4, poz. 29) zarządza się, co następuje:

§ 1. Łączną sumę rezerw finansowych na remonty awaryjne na rok 1952 stanowi pozostałość rezerw awaryjnych z roku 1951 oraz kwoty powstałe z procentowych potrąceń w wysokości określonej w § 2 z części amortyzacji 1952 r., przypadającej na finansowanie kapitalnych remontów zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 2. Rezerwę awaryjną na finansowanie kapitalnych remontów awaryjnych na rok 1952 ustala się w następujących maksymalnych wysokościach:

1. dla przedsiębiorstw podporządkowanych niżej wymienionym Centralnym Zarządom:

1.	Budownictwa Przemysłowego — Śląsk	4%
2.	„ „ — Południe	5%
3.	„ „ — Północ	4%
4.	„ „ — Zachód	4%
5.	„ Lądowo-Inżynieryjnego	4%
6.	„ Wodno-Inżynieryjnego	7%
7.	Konstrukcji Stalowych	3%
8.	Instalacji Przemysłowych	3%
9.	Montażu Urządzeń Elektrycznych	2%
10.	Mechanizacji	5%
11.	Zakładów Betoniarskich i Żelbetowych	3%
12.	Transportu	5%

od planowej części odpisów amortyzacyjnych przeznaczonych na kapitalne remonty w 1952 r.

2. dla przedsiębiorstw podległych bezpośrednio Ministrowi Budownictwa Przemysłowego:

1.	Zjednoczenie Przemysłowe Budowy Nowej Huty	5%
2.	„Metrobudowa" Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego	5%
3.	Zjednoczenie Robót Zmechanizowanych	5%

od planowej części odpisów amortyzacyjnych przeznaczonych na kapitalne remonty w 1952 r.

§ 3. Centralne Zarządy (jednostki równorzędne i przedsiębiorstwa bezpośrednio podległe Ministrowi) mogą różnicować wysokość rezerwy awaryjnej dla poszczególnych podległych jednostek z tym, że suma zróżnicowanych rezerw awaryjnych nie może przekraczać ogólnego procentu ustalonego w § 2.

§ 4. Przy wykorzystaniu rezerwy awarynej mają odpowiednie zastosowanie przepisy powołanej na wstępie instrukcji stanowiącej załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 149 z dnia 19 października 1951 r.

§ 5. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 stycznia 1952 r.

M I N I S T E R

Dr Cz. Bąbiński

40.

ZARZĄDZENIE Nr 99 MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 22 kwietnia 1952 r.

w sprawie dostosowania zasad premiowania przedsiębiorstw budowlano-montażowych do potrzeb realizacji zasady generalnego wykonawstwa.

W związku z zarządzeniem Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 36 z dnia 19 lutego 1952 r. w sprawie generalnego wykonawstwa w 1952 r., celem zabezpieczenia pełnej realizacji zasady generalnego wykonawstwa na podstawowych budowach resortu budownictwa przemysłowego, po porozumieniu się z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce — zarządza, co następuje:

§ 1. Wprowadza się tymczasową instrukcję w sprawie zasad premiowania za generalne wykonawstwo, stanowiącą załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Tymczasowa instrukcja o której mowa w § 1, obowiązuje w jednostkach organizacyjnych, wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 66 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 29 marca 1952 roku.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z ważnością od 1 kwietnia 1952 roku, a w stosunku do jednostek organizacyjnych dla których zarządzenie Nr 66 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 29 marca 1952 roku ustala późniejszy termin wprowadzania zasady generalnego wykonawstwa — od terminu określonego powyższym zarządzeniem.

Załącznik do zarządzenia Nr 99 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 kwietnia 1952 r.

INSTRUKCJA
w sprawie zasad premiowania za generalne wykonawstwo.

1.

1. Instrukcja niniejsza stanowi uzupełnienie postanowień obowiązujących regulaminów premiowania wykonawstwa budowlanego i produkcji pomocniczej.
2. Instrukcja niniejsza ustala dodatkowe zasady premiowania pracowników odpowiedzialnych za wykonawstwo generalne na placach budów, pracowników podwykonawców oraz jednostek organizacyjnych nadrzędnych generalnego wykonawcy i podwykonawców.
3. Instrukcja niniejsza obowiązuje wyłącznie w stosunku do pracowników jednostek organizacyjnych, podległych Ministrowi Budownictwa Przemysłowego.
4. Wykaz jednostek organizacyjnych, w których obowiązuje niniejsza instrukcja, ustala Minister Budownictwa Przemysłowego.

2.

Za pracowników odpowiedzialnych za generalne wykonawstwo uważa się:

a) pracowników Zjednoczenia Przemysłowego Budowy Nowej Huty, Przedsiębiorstwa B. P. „Metrobudowa" oraz podległych tym jednostkom zarządów budowlanych;

b) głównych kierowników robót (kierowników budów), ich zastępców, głównych i odcinkowych dyspozytorów, ich zastępców oraz pracowników technicznych, wchodzących w skład funkcjonalnego aparatu głównego kierownika robót według wykazu, zatwierdzonego przez kierownika zwierzchniej jednostki organizacyjnej;

c) pracowników, zatrudnionych w zarządach budowlanych i odcinkach budowlanych, o ile zarząd lub odcinek budowlany pracuje na jednym placu budowy, obejmującą jego całość lub część.

3.

1. Pracownicy odpowiedzialni za generalne wykonawstwo są premiowani na podstawie obowiązujących w wykonawstwie budowlano-montażowym regulaminów premiowania za wykonanie planu generalnego wykonawstwa, obejmującego plan wykonawstwa własny oraz wszystkich podwykonawców.
2. Kierownicy robót, obiektów oraz inni pracownicy zatrudnieni bezpośrednio na obiektach otrzymują premię za wykonanie planu wykonawstwa własnego danego wycinka robót (obiektu).
3. Kierownicy robót, obiektów oraz inni pracownicy podwykonawców otrzymują premię według właściwych dla nich ogólnie obowiązujących regulaminów premiowania za wykonanie planu wykonawstwa własnego odpowiedniego wycinka robót.

4.

Dodatkowa premia dla pracowników odpowiedzialnych za generalne wykonawstwo za osiągnięcie wskaźników ekonomicznych, lub uzależnienie wysokości premii za wykonanie planu produkcji od osiągnięcia tych wskaźników, — oceniane są na podstawie wyników własnego wykonawstwa.

5.

1. Zatwierdzenie premii dla pracowników podwykonawców oraz zakładów produkcji pomocniczej, należących do resortu budownictwa przemysłowego, wykonujących podstawowe zamówienia generalnego wykonawcy, uzależnione jest od pisemnej opinii właściwego generalnego wykonawcy, stwierdzającej wykonanie robót (zamówień) przez podwykonawcę zgodnie z planem generalnego wykonawstwa.
2. W razie stwierdzenia przez generalnego wykonawcę, że zadania podwykonawcy nie zostały wykonane w sposób właściwy, odpowiednia jednostka nadrzędna zatwierdzająca premię dla pracowników podwykonawcy obowiązana jest zmniejszyć przypadającą w danym miesiącu premię za wskaźnik „A“ zgodnie z opinią generalnego wykonawcy.
3. O ile kierownictwo robót podwykonawcy prowadzi równocześnie inne roboty poza robotami dla generalnego wykonawcy — zmniejszenie premii przewidziane w ust. 2 stosuje się w takim stosunku, w jakim miesięczny przerób planowany do wykonania na rzecz generalnego wykonawcy, uczestniczył w ogólnym planie przerobu podwykonawcy na dany miesiąc.
4. Zasady wyrażone w ust. 2 i 3 stosuje się również w stosunku do zakładów produkcji pomocniczej.

6.

1. Jednostka nadrzędna może obniżyć wskaźnik premiowy, ustalony według zasad regulaminu i niniejszej instrukcji dla pracowników odpowiedzialnych za generalne wykonawstwo, w przypadku nie wykonania zadań na poszczególnych ważnych obiektach.
2. Premia miesięczna ustalona według regulaminu premiowania dla pracowników jednostek nadrzędnych nad generalnym wykonawcą, może być obniżona decyzją Ministra Budownictwa Przemysłowego w przypadku nie wykonania planu generalnego wykonawstwa, względnie zadań na obiektach szczególnego znaczenia w ramach planu generalnego wykonawstwa.
3. Zasada wyrażona w ust. 2 odnosi się również do jednostek nadrzędnych nad poszczególnymi podwykonawcami w przypadku nie wykonania planu wycinkowego, względnie na obiektach szczególnego znaczenia w ramach planu wykonawcy.

41.

OKÓLNIK Nr 21

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 22 marca 1952 r.

zmieniający instrukcję w sprawie trybu postępowania przy zawieraniu umów o najem lokali oraz umów o dzierżawę nieruchomości.

W celu zwiększenia operatywności jednostek organizacyjnych budownictwa przemysłowego w zakresie zawierania umów o najem lub dzierżawę nieruchomości ustalam, co następuje:

§ 1. Instrukcja w sprawie trybu postępowania przy zawieraniu umów o najem lokali użytkowych lub części budynków oraz umów o dzierżawę nieruchomości z osobami nie będącymi jednostkami administracji państwowej, instytucjami lub przedsiębiorstwami państwowymi — stanowiąca załącznik do okólnika Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 43 z dnia 31 maja 1951 r. otrzymuje brzmienie ustalone w załączniku do niniejszego okólnika.

§ 2. Okólnik wchodzi w życie z dniem podpisania.

M I N I S T E R **Dr Cz. Bąbiński**

Załącznik do okólnika Nr 21 Ministra Budownictwa Przemysłowego z dnia 22 marca 1952 r.

INSTRUKCJA

w sprawie trybu postępowania przy zawieraniu umów o najem lokali użytkowych lub części budynków oraz umów o dzierżawę nieruchomości z osobami nie będącymi jednostkami administracji państwowej, instytucjami lub przedsiębiorstwami państwowymi.

1. W miastach i osiedlach objętych publiczną gospodarką lokalami lokale użytkowe (części budynków) mogą być zajmowane wyłącznie na podstawie przydziału, wydanego przez właściwą władzę kwaterunkową (nakaz kwaterunkowy).

2. W miastach i osiedlach, w których nie została wprowadzona publiczna gospodarka lokalami, użytkowanie lokali użytkowych może mieć miejsce w zasadzie również tylko na podstawie przydziału prezydium miejskiej (gminnej) rady narodowej (art. 18 dekretu z dnia 21.XII.1945 r. o publicznej gospodarce lokalami —Dz. U.R.P. Nr 36 z 1950 r., poz. 343).

3. Przydział lokalu przez władzę stwarza z mocy samego prawa pomiędzy właścicielem nieruchomości a przedsiębiorstwem, które objęło lokal, stosunek najmu na czas nieoznaczony (art. 11, pkt. 2 dekretu). Ponieważ jednak obowiązujące prawo nie reguluje wysokości czynszu za lokale użytkowe, wysokość czynszu wymaga uregulowania umownego. Umowa dotycząca lokalu przydzielonego przez władzę, może ponadto regulować także prawa i obowiązki stron, nie ustalone bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa.

4. Na zasadzie umów najmu regulujących całokształt stosunków pomiędzy właścicielem a najemcą mogą być użytkowane lokale jedynie w tych miejscowościach, w których nie została wprowadzona publiczna gospodarka lokalami, i to tylko w przypadkach, kiedy prezydium miejskiej (gminnej) rady narodowej odmówiło przydziału lokalu, a uzyskanie tego lokalu uzasadnione jest gospodarczą koniecznością najemcy.

5. Wysokość czynszu najmu nie może przekraczać stawek ustalonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 1 czerwca 1950 r. w sprawie czynszów za lokale użytkowe, wynajmowane przez jednostki administracji państwowej oraz instytucje i przedsiębiorstwa uspołecznione (Monitor Polski Nr A-77, poz. 889).

6. W przypadkach, kiedy ustalony czynsz jest niższy od czynszu, jaki należałoby płacić na podstawie uchwały, powołanej w pkt. 5 niniejszej instrukcji, właściciel budynku (lokalu) może pobierać prócz czynszu, opłaty tytułem zwrotu kosztów tak zwanych „świadczeń“ (za wodę, czyszczenie kominów itp.) do wysokości udowodnionej wartości tych świadczeń, przypadających na wynajęty lokal. Czynsz i opłaty za świadczenia łącznie nie mogą przekraczać kwoty, jaką należałoby płacić na podstawie uchwały powołanej w pkt. 5 niniejszej instrukcji.

W przypadkach kiedy czynsz ustalony jest na podstawie tej uchwały, właściciel budynku (lokalu), prócz czynszu może pobierać tylko zwrot kosztów dostarczonego z własnych urządzeń oświetlenia lokalu, ogrzewania i ciepłej wody z własnych urządzeń centralnych oraz używania dźwigów.

7. Właściciel budynku (lokalu) powinien oddać najemcy przedmiot najmu w zasadzie w stanie zdatnym do użytku i utrzymać go w takim stanie przez cały czas trwania najmu.

Każda umowa o najem lokalu powinna zawierać określenie stanu, w jakim lokal zostaje przez najemcę objęty z wyszczególnieniem ewentualnych zniszczeń i braków.

Drobne remonty i naprawy połączone ze zwykłym używaniem lokalu obciążają najemcę.

Wszelkie inne remonty i wydatki obciążają właściciela budynku (lokalu).

8. Jeżeli lokal zajmowany bez przydziału władzy wymaga remontu, który ma być dokonany przez najemcę na koszt wynajmującego, umowa powinna być zawarta na co najmniej taki okres czasu, który by pozwolił na pełną amortyzację poczynionych wkładów.

Umowa powinna zawierać upoważnienie dla najemcy do wykonania remontu oraz zastrzeżenie, że koszty remontu potrącane będą w odpowiednich kwotach z miesięcznego czynszu najmu do czasu ich całkowitego pokrycia.

9. Postanowienia pkt. 8 niniejszej instrukcji odnoszą się odpowiednio do tych ulepszeń i adaptacji dokonywanych kosztem najemcy w przedmiocie najmu, które ze względu na ich rodzaj nie będą mogły być odłączone i zabrane po wygaśnięciu umowy.

10. Zawieranie z osobami nie będącymi jednostkami administracji państwowej, instytucjami lub przedsiębiorstwami uspołecznionymi umów o najem lub dzierżawę nieruchomości (placów, terenów składowych, placów z zabudowaniami gospodarczymi itp.), w zasadzie jest niedopuszczalne. W pierwszym rzędzie winny być wyczerpane możliwości uzyskania poszukiwanej nieruchomości w drodze przekazania lub nabycia jej w trybie dekretu z dn. 26 kwietnia 1949 r o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych. (Dz. U.R.P z 1952 r. Nr 4, poz. 31).

W przypadku, gdy uzyskanie nieruchomości w tym trybie okazałoby się niemożliwe, jednostka zainteresowana winna zwrócić się do właściwych terytorialnie organów jednolitej władzy państwowej o przydzielenie względnie wydzierżawienie jej poszukiwanej nieruchomości.

11. Najem (dzierżawa) nieruchomości od osób nie będących jednostkami administracji państwowej, instytucjami lub przedsiębiorstwami uspołecznionymi może mieć miejsce jedynie w tych szczególnych i wyjątkowych przypadkach, gdy uzyskanie nieruchomości w sposób określony w pkt. 10 niniejszej instrukcji nie jest możliwe, a objęcie przez zjednoczenie (przedsiębiorstwa) przedmiotowej nieruchomości uzasadnione jest stwierdzoną gospodarczą koniecznością.

12. Odnośnie zasad rozdziału między najemcę (dzierżawcę) i wynajmującego ((wydzierżawiającego) wydatków związanych z użytkowaniem dzierżawionej nieruchomości oraz kosztów ewentualnych remontów, napraw, ulepszeń i adaptacji w przedmiocie dzierżawy — mają odpowiednie zastosowanie postanowienia pkt. 5, 7, 8, 9 niniejszej instrukcji.

13. Wysokość czynszu najmu (dzierżawnego) nie może przekraczać stawek ustalonych dla nieruchomości przez prezydium właściwej rady narodowej.

Jeżeli wysokość czynszu nie została w tym trybie ustalona należy stosować stawki, odpowiadające przeciętnej wysokości czynszu, płaconego w tej samej miejscowości za podobne nieruchomości.

14. W umowach o najem lub dzierżawę, o których mowa w pkt. 17, podpis wynajmującego (wydzierżawiającego) powinien być notarialnie poświadczony, a same umowy powinny być ujawniane w księdze wieczystej, chyba że przedmiot najmu lub dzierżawy objęty został na podstawie przydziału władzy.

W pozostałych umowach (pkt. 16) wystarczy stwierdzenie autentyczności podpisu wynajmującego (wydzierżawiającego) przez zjednoczenie.

15. Umowy powinny zawierać klauzulę, że koszt zawarcia umowy i ewentualnie koszt wpisu do księgi wieczystej obciąża w całości wynajmującego (wydzierżawiającego). Koszt wpisu do księgi wieczystej może być wyłożony przez najemcę (dzierżawcę) za wynajmującego (wydzierżawiającego) i potrącany następnie z czynszu najmu (dzierżawy). Odpowiednie postanowienie w tym przedmiocie powinno być umieszczone w umowie.

16. Umowy o najem lub dzierżawę, za wyjątkiem umów, o których mowa w pkt. 17, zawiera zjednoczenie (przedsiębiorstwo) we własnym zakresie. Dyrektor Zjednoczenia (przedsiębiorstwa) ponosi pełną odpowiedzialność tak za celowość i gospodarczą konieczność zawarcia umowy jak i za poszczególne merytoryczne postanowienia umowy.

Zawarcie umowy winno być poprzedzone zebraniem odpowiednich dokumentów, o których mowa w pkt. 18.

Zjednoczenie obowiązane jest zawiadomić dla celów ewidencyjnych właściwy centralny zarząd o każdej podpisanej umowie, załączając jej odpis.

17. Umowy o najem lub dzierżawę, które przewidują, że wartość świadczeń najemcy (dzierżawcy) w okresie trwania umowy przekroczy sumę 15.000 zł lub, że czynsz ma być uiszczony z góry za okres dłuższy niż 2 lata — podlegają kontroli wstępnej i uzyskują moc prawną dopiero po ich zatwierdzeniu przez właściwy centralny zarząd.

Do wartości świadczeń najemcy (dzierżawcy) dolicza się również watość ewentualnego remontu, który ma być wykonany na koszt wynajmującego (wydzierżawiającego).

Zatwierdzeniu przez centralny zarząd podlega także prolongata umów wymienionych w pkt. 16 w tych przypadkach, jeśli łączna wartość świadczeń najemcy (dzierżawcy) przekracza sumę 15.000 zł.

18. Zjednoczenie (przedsiębiorstwo), kierując do centralnego zarządu wniosek o zatwierdzenie umowy (pkt. 17), powinno załączyć:

a) projekt umowy w dwu egzemplarzach,

b) opinię radcy prawnego co do zgodności projektu umowy z obowiązującymi przepisami prawnymi,

c) uzasadnienie celowości i gospodarczej konieczności zawarcia umowy (stwierdzenie lub dowód, że prezydium właściwej terytorialnie rady narodowej odmówiło zjednoczeniu (przedsiębiorstwu) przydzielenia względnie wydzierżawienia poszukiwanej nieruchomości, budynku lub lokalu względnie wyjaśnienie lub dowody, stwierdzające, że uzyskanie niezbędnej nieruchomości w innym trybie nie było możliwe),

d) szkic sytuacyjny nieruchomości, plan budynku lub lokalu z podaniem powierzchni placu, zabudowań lub powierzchni użytkowej lokalu,

e) dowód stwierdzający prawo własności lub prawo dysponowania nieruchomością, budynkiem (lokalem), a w szczególności:

1) jeśli wynajmującym (wydzierżawiającym) jest właściciel — aktualny wyciąg z księgi wieczystej,

2) jeśli wynajmujący (wydzierżawiający) nie jest właścicielem — umowa jego z właścicielem względnie legitymacja tej osoby do działania;

jeżeli legitymacją osoby działającej w imieniu właściciela jest jego pełnomocnictwo, podpis na pełnomocnictwie powinien być notarialnie poświadczony,

3) jeżeli jest kilku właścicieli — pełnomocnictwo notarialnie poświadczone dla osoby reprezentującej prawa pozostałych współwłaścicieli,

4) jeżeli umowa zawierana jest z osobą prawną — osoby działające jako jej organa powinny legitymować się odpowiednimi dokumentami urzędowymi (wyciąg z rejestru, zaświadczenie władzy rejestracyjnej stowarzyszeń itp.),

5) w przypadku gdy nieruchomość (budynek) stanowiła mienie opuszczone lub poniemieckie w rozumieniu dekretu z dnia 8 marca 1946 r. (Dz. U.R.P. Nr 13, poz. 87) — dowód (postanowienie sądu), że posiadanie nieruchomości zostało przywrócone pierwotnemu właścicielowi lub spadkobiercom,

6) w odniesieniu do budynków, położonych w m. st. Warszawie — zaświadczenie Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy, że budynek nie przeszedł na własność Państwa na podstawie art. 8 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy. (Dz. U.R.P. Nr 50, poz. 279);

f) przy umowach o najem lub dzierżawę nieruchomości — zaświadczenie prezydium miejscowej rady narodowej co do wysokości czynszów obowiązujących dla tego rodzaju nieruchomości w danej miejscowości,

g) zaświadczenie właściwych władz, że nieruchomość nie została przeznaczona na inne cele, a odnośnie budynków, że nie przewiduje się ich rozbiórki, lub przebudowy do końca trwania umowy,

h) jeżeli przedmiot najmu (dzierżawy) wymaga remontów, napraw, ulepszeń lub adaptacji, które najemca (dzierżawca) ma wykonać na koszt wynajmującego (wydzierżawiającego) — kosztorys niezbędnych robót oraz obliczenie wykazujące, że poczynione wkłady zamortyzują się w okresie umownym,

j) w przypadku gdy umowa o najem dotyczy lokalu objętego przez zjednoczenie (przedsiębiorstwo) na podstawie przydziału kwaterunkowego (pkt. 1, 2 i 3 niniejszej instrukcji) — dokument stwierdzający przydział lokalu.

Projekty umów niezaopatrzone we wszystkie załączniki wymagane przez niniejszą instrukcję, a konieczne do załatwienia sprawy, będą zwracane zjednoczeniu (przedsiębiorstwu) do uzupełnienia.

19. Centralny zarząd po otrzymaniu projektu umowy obowiązany jest zbadać:

a) celowość i gospodarczą konieczność zawarcia umowy,
b) zgodność projektu umowy z przepisami niniejszej instrukcji,
c) autentyczność i kompletność dokumentów i załączników, przedstawionych wraz z projektem umowy,

po czym skierować projekt umowy wraz z własną opinią i wnioskami do Departamentu Kontroli, celem dokonania kontroli wstępnej.

W przypadku gdy projekt nasuwa jakiekolwiek zastrzeżenia względnie wymaga uzupełnień lub poprawek, centralny zarząd — przed skierowaniem sprawy do kontroli wstępnej — wzywa zjednoczenie (przedsiębiorstwo) do niezwłocznego złożenia wyjaśnień względnie dokonania niezbędnych uzupełnień lub poprawek.

20. Centralny zarząd obowiązany jest kierować do kontroli wstępnej również umowy zawierane przez zjednoczenie (przedsiębiorstwo) we własnym zakresie (pkt. 16), jeśli istnieje uzasadniona wątpliwość co do celowości zawarcia umowy lub co do istnienia konieczności gospodarczej względnie co do tego, czy uzyskanie poszukiwanego obiektu istotnie nie mogło nastąpić w innym trybie.

21. Jeśli w wyniku badań oraz kontroli wstępnej, przeprowadzanych stosownie do postanowień pkt. 19, projekt umowy nie nasuwa żadnych zastrzeżeń, centralny zarząd wyraża zgodę na zawarcie umowy, przesyłając jej odpis do Gabinetu Ministra dla celów ewidencyjnych.

42.

OKÓLNIK Nr 24

MINISTRA BUDOWNICTWA PRZEMYSŁOWEGO

z dnia 2 kwietnia 1952 r.

w sprawie wykazywania w sprawozdawczości statystycznej i księgowości dodatkowych kosztów robót zimowych

Na podstawie § 3 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 stycznia 1952 r. w sprawie wykazywania danych o dodatkowych kosztach robót zimowych w sprawozdawczości statystycznej przedsiębiorstw budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr A-12, poz. 125) polecam co następuje:

§ 1. 1. Dodatkowe koszty robót zimowych, fakturowane przez przedsiębiorstwa budowlano-montażowe zgodnie z tabelą procentowych dodatków, stanowiącą załącznik do pisma okólnego Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego Nr. 2 z dnia 28 lutego 1952 r., należy umieszczać w sprawozdawczości statystycznej w sposób następujący:

1) w sprawozdaniu według wzoru B-1

a) we wszystkich rubrykach obejmujących wartość wykonanej produkcji (rubr. 9, 11, 13, 14 i 15) podać wartość łącznie z kosztami zimowymi,
b) w sumie wystawionych rachunków za roboty wykonane od początku roku (rubr. 16 licznik i mianownik) podać wartość łącznie z kosztami zimowymi,
c) ponadto w sprawozdaniach B-1, podać na prawym marginesie formularza, traktowanym jako rubr. 19, „zafakturowane koszty robót zimowych".

2) w sprawozdaniu według wzoru B-16

a) poz. 1 i poz. 5 (produkcja w cenach zbytu i ogółem realizacja produkcji netto) — podać łącznie z dodatkowymi kosztami robót zimowych,
b) poz. 6 (realizacja produkcji budowlanej netto) — należy dodać podpozycję: „w tym zafakturowano dodatkowe koszty robót zimowych 1951/52".

2. Do sprawozdania B-1 za miesiąc marzec 1952 należy dołączyć zestawienie dodatkowych kosztów za roboty zimowe wykonane w poszczególnych miesiącach I kwartału w ujęciu według zjednoczeń.

§ 2. Na budowach wymienionych w załączniku do niniejszego okólnika wprowadza się obowiązek wykazywania w księgowości rzeczywistych kosztów robót zimowych.

§ 3. Do dodatkowych kosztów robót zimowych należy zaliczyć:

a) amortyzację środków trwałych, których eksploatacja związana jest z zimowym charakterem robót (naprzykład sprzęt do ogrzewania i suszenia),
b) zwiększone zużycie przedmiotów nietrwałych oraz materiałów na skutek zimowych warunków robót (zwiększone zużycie niektórych chemikalii, zużycie koksu, węgla, zużycie odzieży zimowej dla kategorii pracowników wymienionych w załączniku Nr. 17 do układu zbiorowego w budownictwie z dnia 7 maja 1949 r., zużycie urządzeń zabezpieczających wymogi bezpieczeństwa i higieny pracy w warunkach zimowych itp.),
c) płace pracowników za czas nieprzepracowany na skutek szkolenia w technice wykonawstwa zimowego,
d) inne koszty robót zimowych (naprzykład: zwiększone zużycie energii elektrycznej, koszty dodatkowego zagospodarowania placu budowy, dodatkowe koszty robocizny — jak koszty płatnych postojów spowodowanych zimowymi warunkami atmosferycznymi, koszty robocizny zużytej przy uprzątaniu śniegu, przy obsłudze dodatkowo zainstalowanego sprzętu do ogrzewania i suszenia itp.).

§ 4. Komórki księgowości — właściwe dla budów wymienionych w załączniku powinny rejestrować koszty w księgowości analitycznej do podgrupy 700 — „produkcja budowlana" — na podwójnych kartach prowadzonych wg układu kalkulacyjnego.

Jedne karty zawierać będą koszty budów bez kosztów dodatkowych, drugie karty tylko koszty dodatkowe robót zimowych.

§ 5. 1. Ewidencja rzeczywistych dodatkowych kosztów robót zimowych dla budów wymienionych w załączniku, a także fakturowanie i wykonywanie ich w sprawozdawczości w myśl § 1 niniejszego okólnika obowiązuje w okresie od dnia 1 stycznia 1952 r. do dnia 31 marca 1952 r.

2. Całkowite dodatkowe koszty za roboty zimowe poniesione na wszystkich budowach wykonanych w okresie od dnia 1 stycznia 1952 r. do dnia 31 marca 1952 r. należy ująć w fakturach wystawionych za m-c marzec 1952 r.

3. Sprawa ujęcia dodatkowych kosztów robót wykonywanych w sezonie zimowym 1951/1952, a poniesionych przed 1 stycznia 1952 r. zostanie uregulowana w sposób odrębny.

MINISTER **Dr Cz. Bąbiński**

Załącznik do okólnika Ministra Budownictwa Przemysłowego Nr 24 z dnia 2 kwietnia 1952 roku.

WYKAZ BUDÓW

dla których został ustalony obowiązek ewidencji księgowej dodatkowych kosztów robót zimowych

L.p.	Nazwa budowy	Adres	Nazwa jednostki w skład której wchodzi	Centralny Zarząd
1.	Budowa Nr 153	W-wa Krucza róg Żurawiej	Zarząd Budowl. Nr. 1 podległy W-skiemu Przem. Zjedn. Nr. 1	Północ
2.	Budowa Nr. 161	Warszawa ul. Rakowiecka 3/5	Zarząd Budowl. Nr. 1 podległy W-skiemu Przem. Zjedn. Nr. 1	Północ
3.	Budowa Nr. 91	Warszawa -Służewiec	Zarząd Budowl. Nr. 4 podległy W-skiemu Przem. Zjedn. Nr. 2	Północ
4.	Budowa Nr. 221	Warszawa ul. Chełmska	Zarząd Budowl. Nr. 4 podległy W-skiemu Przem. Zjedn. Nr. 2	Północ
5.	Budowa Nr. 1—7	Wierzbica	Zarząd Budowl. Radom podległy Kieleckiemu Przem. Zjedn. Budowl.	Południe
6.	Budowa I—10	Pionki	Zarząd Budowl. Radom podległy Kieleckiemu Przem. Zjedn. Budowl.	Południe
7.	Budowa siłowni	Jaworzno	Zarząd Budowl. Jaworzno podległy Jaworznickiemu Przem. Zjedn. Budowl.	Południe
8.	Odbudowa elewatora Nr. 6	Gdańsk ul. Chmielna	Zarząd Budowl. Gdańsk podległy Gdańskiemu Przem. Zjedn. Budowl.	Zachód
9.	458/K budowa Bursy Akadem.	Gdańsk-Wrzeszcz ul. Morska	Zarząd Budowl. Gdańsk podległy Gdańskiemu Przem. Zjedn. Budowl.	Zachód
10.	516/K Hala Wyładunkowo-Manipulacyjna	Gdynia Nabrzeże Wilsona	Zarząd Budowl. Gdynia podległy Gdańskiemu Przem. Zjedn. Budowl.	Zachód
11.	Kotłownia	Huta Częstochowa	Zarząd Budowl. w Kucelinie podległy Częstochowskiemu Przem. Zjedn. Budowl.	Śląsk
12.	Jama skipowa	Huta Częstochowa	Zarząd Budowl. w Chorzowie podległy Katowickiemu Przem. Zjedn. Budowl.	Śląsk
13.	Fundament pieca „C"	Huta Częstochowa	Zarząd Budowl. w Chorzowie podległy Katowickiemu Przem. Zjedn. Budowl.	Śląsk
14.	Budowa	Goczałkowice	Katowice Zjedn. Wodno-Inżynieryjnego Bud. Przem.	Budownictwa Wodno-Inż.
15.	Slip poprzeczny	Gdańsk	Zjednoczenie Budownictwa Inż. Morskiego w Gdańsku	Budownictwa Wodno-Inż.

Adres Redakcji i Administracji: Ministerstwo Budownictwa Przemysłowego, Gabinet Ministra, Warszawa, Krucza 24/26
Tel. 636-80, wewn. 307, pok. 123.

Druk LSW Warszawa, Al. Jerozolimskie 123. Pap. druk. sat. kl. VII-A1/60 g. Zam. 316-a z dn. 12.IV.52 r. 3-B-17197